

Історія перша

Лицар і гречана каша

Кожен лицар має здійснити подвиг. Краще навіть кілька. Про це всім лицарям розповідають із дитинства.

— От виростеш, синку, підеш вершити подвиги,— каже маленькому лицареві мама за обідом.

— Але я хочу зараз! — заперечує він.

— Ні-ні, потім,— ласкаво вмовляє синочка мама.— А зараз — гречана каша з молоком.

І лицар слухняно їсть гречану кашу. Ложка за ложкою. Хоча терпіти її не може! Але що поробиш: адже без цієї каші ну ніяк не виростеш великим. Так мама говорить, і бабуся теж. А поки не виростеш, не можна вершити подвиги.

У кожного лицаря є батько. Він теж лицар, подорожує світом на вірному коні в пошуках пригод.

На ніч мама розповідає маленькому лицареві казку про те, як його тато хоробро бився з драконом, звільнив принцесу і здобув скриню зі скарбами.

— А принцеса — це ти, матусю, так? А куди подівся дракон? А скриня зі скарбами була дуже великою? А в мене буде меч? А як зватимуть мого коня?

— Спи, мій хоробрий лицарю,— посміхається мама.— Спи й уві сні все сам побачиш.

Мама нахилиється, щоб поцілувати сина в лоба. І він терпляче дозволяє їй це зробити. Звичайно, справжнім лицарям не до вподоби всілякі пестоці. Але що поробиш: жінки такі вразливі істоти! Про них треба піклуватися, їх треба захищати, рятувати від страшних драконів і злісних чаклунів. Загалом, маленькому лицареві напевне буде чим зайнятися, коли виросте.

І він солодко засинає. Уві сні бачить красивого коня на ім'я Сніжок, гострий меч, довгий

спис та інше лицарське спорядження. Лицар хоробро сідає на Сніжка та рушає в дорогу. Вона в'ється перед ним довгою стрічкою, посипаною жовтим піском. А посеред дороги стоїть... ні, не дракон, а мама з тарілкою гречаної каші в руках.

Лицар зітхає та рішуче перевертається на інший бік. Йому все-таки не подобається каша. Він хоче битися з драконом. Хоч би увісні!

Історія друга

Оборона фортеці

Коли лицар збирається на прогулянку, він іде не з порожніми руками. Із ним завжди вірний меч, щит і пара водяних пістолетів.

— Навіщо тобі так багато зброї? — питає мама.— Хіба на війну зібрався? Я думала, ти просто йдеш у двір.

— У двір,— погоджується лицар.— Але ж там що завгодно може статися!

— Та що там трапиться? — не розуміє мама.— Вороги нападуть на нашу пісочницю? Або хтось захопить гойдалки?

— Гойдалки! — сміється лицар.— Ні, ма-тусю, гойдалки нікому не потрібні. І пісочниця теж. Це так, для малюків! А ось на наш корабель ще й як можуть напасти. І на сторожову вежу теж. Мамо, все це треба захищати. А де ти бачила, щоб фортеці захищали без зброї?

Лицар наповнює водою свої пістолети, міцно стискає меч та йде у двір. Мама бачить із вікна, як на вулиці маленький лицар зустрічається з іншими лицарями із сусідніх під'їздів.

Лицарі уважно стережуть їх, щоб вороги з інших дворів не сміли ні до чого наблизитися. Ні до корабля — кольорового човна біля пісочниці. Ні до сторожової вежі, яка вправно маскується під гірку.

А якщо які-небудь лицарі з чужих земель усе-таки помилково забредуть сюди, сміливі захисники фортеці вийдуть їм назустріч. Розгориться битва. І ворог ганебно втече у свої далекі краї — сусідні двори.

Мама відходить від вікна. Час варити вишневий компот і пекти булочки з корицею. Коли лицарі втомляться битися, їм треба буде зміцнити свої сили. Для майбутніх боїв.